

## Arrest

nr. 205 362 van 15 juni 2018  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN  
Vaderlandstraat 32  
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. QUAIRIAT *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 december 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 9 december 2015 asiel aan. Op 28 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine, hangt u het soennitische geloof aan en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent minderjarig. U zegt afkomstig te zijn uit het dorp Pas Pachir gelegen in het district Pachir Agam van de provincie Nangarhar. U bent niet naar school geweest in Afghanistan.*

*Een drietal maanden voor uw vertrek kwam de Islamitische Staat voor het eerst naar uw dorp. Toen uw vader op een dag de velden aan het irrigeren was, werd hij benaderd door leden van de groepering. Ze vroegen aan uw vader om u met hen mee te sturen om jihad te doen. Hij weigerde echter. Een maand later zochten de mannen uw vader andermaal op. Ze zeiden opnieuw dat hij zijn oudste zoon aan hen moest geven. Uw vader ging wederom niet in op hun verzoek. Ongeveer een week later werd uw vader samen met andere dorpsbewoners ontvoerd door strijders van de Islamitische Staat. De groepering stak tevens verschillende huizen in brand. Uw moeder vreesde voor uw leven. Met de hulp van een vriend van uw vader die een smokkelaar regelde en betaalde, bent u een tweetal maanden later uit Afghanistan vertrokken. Uw moeder had u gezegd dat ze bij haar broers in de provinciehoofplaats Jalalabad zou gaan wonen. Na een reis van vier maanden door Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland bereikte u België, waar u op 9 december 2015 een asielaanvraag indiende.*

*Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw taskara neer, een kopie van de taskara van uw vader, een brief van de dorpsouderen waarin de aanval van de Islamitische Staat op uw dorp en de ontvoering van uw vader door de groepering worden bevestigd; en de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd.*

*Een drietal maanden geleden kwam u via Facebook in contact met twee van uw ooms in Jalalabad die u zeiden dat uw moeder, broers en zussen hadden gevraagd om bij hen te verblijven maar dat ze hen hadden moeten wegsturen daar ze het risico niet wilden nemen om ook gevisieerd te worden door de Islamitische Staat door hen onderdak te bieden. Uw gezin keerde terug naar Pachir Agam.*

#### *B. Motivering*

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.*

*Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in uw dorp in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.*

*In casu dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt steeds in het dorp Pas Pachir in het district Pachir Agam van de provincie Nangarhar te hebben gewoond. U legde gedurende heel het gehoor uitermate mooie en allesbehalve doorleefde verklaringen af over uw leven in Afghanistan.*

*Volgens uw verklaringen bent u in Afghanistan nooit naar school geweest (gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd waarom u niet naar school mocht gaan, moest u het antwoord evenwel schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.14), wat vragen oproept. U stelde evenmin Koranlessen te hebben gevolgd (gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd hoe u uw tijd in Afghanistan spendeerde als u niet naar school ging, kwam u niet verder dan te stellen dat u bij uw moeder thuis was (gehoorverslag CGVS, p.15). U aangemoedigd verder te vertellen, antwoordde u kort dat het dat was (gehoorverslag CGVS, p.15). U erop wijzend dat het belangrijk is dat u zoveel mogelijk informatie geeft over wat u allemaal deed in uw land, voegde u daar nog aan toe dat jullie thuis cricket speelden en met de knikers en dat jullie niet naar buiten mochten gaan (gehoorverslag CGVS, p.15). Meer kon u niet vertellen (gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd of u soms ging rondwandelen, of u soms naar de rivier ging enz., antwoordde u dat u niet buiten uw dorp ging (gehoorverslag CGVS, p.15). Daar u verklaarde wel in uw dorp te hebben rondgelopen, gevraagd om uw dorp te beschrijven, antwoordde u dat het een simpel dorp is in de bergen, dat er een kleine moskee is en een markt met de naam Suleiman maar dat u er niet naartoe kon gaan (gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd wat er nog te zien is in uw dorp, antwoordde u met "niets anders" (gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd waarom u niet naar de markt mocht gaan, repliceerde u dat uw moeder zei dat u nergens naartoe mocht gaan, noch naar de moskee, noch naar de bazaar, omdat het er niet veilig was (gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd wat er dan niet veilig was, waarvoor uw moeder bang was, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.16). Uw uitermate mooie verklaringen over uw leven in uw land en het ontbreken van een concrete uitleg voor uw beweerde gebrek aan bewegingsvrijheid, doen vragen rijzen bij uw bewering steeds in Pachir Agam te hebben gewoond.*

*U stelde verder dat u uw moeder wel hielp met huishoudelijk werk (gehoorverslag CGVS, p.16). U verklaarde dat u soms de afwas deed, dat u het huis soms schoonmaakte en dat u voor uw jongere broers zorgde (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd waar u water ging halen voor de afwas en de schoonmaak, stelde u dat er dicht bij jullie een huis was waar een waterput met waterpomp was gelegen die jullie gebruikten (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd wie de mensen waren die in het huis woonden waar de waterput is gelegen, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.16). U kon het Commissariaat-generaal evenmin vertellen wie uw burens waren in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd naar eender wel contact dat u had met de dorpsbewoners, moest u toegeven hun namen te zijn vergeten daar het al lang geleden is dat u er nog was (gehoorverslag CGVS, p.16). Zelfs van een jong iemand mag nochtans verwacht worden dat hij/zij iets zou kunnen vertellen over de personen die in zijn/haar dorp woonden. Te meer u volgens uw verklaringen steeds in dat dorp moest blijven (gehoorverslag CGVS, p.11 en p.15).*

*Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat wanneer u tijdens de bespreking van uw vluchtmotieven werd gevraagd hoe de buur heet die uw familie had verteld dat uw vader was ontvoerd door de Islamitische Staat, u nu wel namen kon geven, namelijk A. (...) en F. (...) (gehoorverslag CGVS, p.27). U erop wijzend dat u eerder niet kon vertellen hoe uw burens heetten, repliceerde u dat ze net naast uw huis wonen maar dat u andere namen niet kent (gehoorverslag CGVS, p.27). Gevraagd waarom u deze namen dan niet gaf wanneer eerder werd gevraagd naar uw burens in uw dorp, stelde u dat hun huizen werden platgebrand en dat ze daar niet langer zijn, wat echter geen afdoende uitleg is (gehoorverslag CGVS, p.27). Uw incoherente verklaringen roepen verder vragen op.*

*U stelde voorts dat uw vader in Afghanistan samen met vier andere dorpelingen iemand anders zijn velden bewerkte (gehoorverslag CGVS, p.12). U kon het CGVS evenwel niet vertellen met wie uw vader samenwerkte, noch wie de eigenaar is van die gronden (gehoorverslag CGVS, p.12). Voorts gevraagd of uw vader werd betaald voor dat werk, dan wel of hij gewassen kreeg van de eigenaar, moest u het antwoord eveneens schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.14). Daar het werk van uw vader de enige bron van inkomsten zou zijn geweest voor uw gezin (gehoorverslag CGVS, p.14), mag nochtans verwacht worden dat u als oudste zoon zou weten of uw vader al dan niet gewassen mee naar huis bracht en of hij ze zelf verkocht. Uw onwetendheid hierover zet verder vraagtekens bij uw levensomstandigheden en verblijfplaats(en) voor uw aankomst in België.*

*U noemde een aantal namen van naburige dorpen, met name Ghondi Khail, Azal Khail, Tangi Khola en Kata Khail (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd hoe u deze dorpen kent, antwoordde u dat uw*

ouders deze namen hebben vernoemd en dat u één keer naar het districtscentrum van Pachir Agam bent geweest samen met uw vader om uw taskara te gaan halen toen u een jaar of twaalf was (gehoorverslag CGVS, p.16-17). Gevraagd wat u zich nog herinnert van de tocht van uw dorp naar het districtscentrum dat volgens uw verklaringen in Banda Khail is gelegen, repliceerde u dat u zich niet veel herinnert om vervolgens een hele resem aan plaatsnamen te geven: "Zerai Baba schrijn, verharde weg, Ghondi Khail, begraafplaats, kliniek, Musa Khail, school, Changar, Mogholkhel, moskee, Suleiman markt, Kata Khail brug en dorp, Pachir Haji Sahib schrijn, Agam brug en dan het districtscentrum van Pachir Agam (gehoorverslag CGVS, p.17). Dat u zoveel moeite had om over uw dorp en het leven in uw dorp te vertellen maar dat u wel zonder aarzeling een gedetailleerde beschrijving gaf van een weg die u slechts één keer zou hebben gevolgd, wijst op het ingestudeerd karakter ervan, te meer daar u verschillende andere omliggende dorpen niet kende. Zo heeft u nog nooit gehoord van de plaats Mari Kala (gehoorverslag CGVS, p.18-19), nochtans een dorp dat op de weg van uw dorp naar het districtscentrum is gelegen. Sra Kala omschreef u als een dorp dicht bij Kata Khail in het districtscentrum (gehoorverslag CGVS, p.19). Het dorp is inderdaad dicht bij het districtscentrum gelegen maar ligt relatief ver van Kata Khail. Gevraagd of u dat dorp ooit bent gepasseerd, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd wat de mensen zeiden over Sra Kala, stelde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.19). Van de naburige dorpen Bar Bara, Shaikhan en Qalandarkhel bleek u nog nooit te hebben gehoord (gehoorverslag CGVS, p.19). Over Payendakhel kon u enkel zeggen dat het een dorp is in Pachir Agam en dat u denkt dat het ver van uw dorp is gelegen (gehoorverslag CGVS, p.19). Payendakhel ligt evenwel vlak bij Pachir. Het dorp Zamerkhel dat u zou moeten passeren om naar het districtscentrum te gaan, kon u evenmin situeren (gehoorverslag CGVS, p.19). Van het district Deh Bala dat een grens deelt met Pachir Agam, bleek u ook nog nooit te hebben gehoord (gehoorverslag CGVS, p.29). Het Commissariaat-generaal is zich bewust van uw jonge leeftijd maar het roept vragen op dat deze plaatsnamen niet eens een belletje doen rinkelen bij u.

Verder kon u het CGVS niets vertellen over de laatste verkiezingen in Afghanistan. U kon niet aangeven voor wie de mensen toen konden gaan stemmen (gehoorverslag CGVS, p.24). U stelde enkel dat er geen verkiezingen werden georganiseerd waar u woonde (gehoorverslag CGVS, p.24). Er mag nochtans verwacht worden dat u op zijn minst iets zou hebben opgevangen over de laatste presidentsverkiezingen in uw land.

Voorts dient tevens gewezen te worden op uw gebrekkige verklaringen betreffende de aanwezigheid van de Islamitische Staat in uw herkomstregio. Zo verklaarde u dat de Islamitische Staat huizen in uw dorp en in andere dorpen in Pachir Agam in brand heeft gestoken maar u kon geenszins vertellen wiens huizen dan wel werden afgebrand (gehoorverslag CGVS, p.22). U stelde tevens dat degenen die volwassen zonen hadden, hun zonen moesten afgeven (gehoorverslag CGVS, p.22). Maar gevraagd of jongens van uw dorp werden gerekruteerd, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.22). Voorts gevraagd wat de mensen in uw dorp deden toen de Islamitische Staat kwam, repliceerde u dat de mensen de dood accepteerden, dat hun huizen in brand werden gestoken en dat ze werden meegenomen (gehoorverslag CGVS, p.22). Gevraagd of er ook dorpelingen wegvluchtten net als u, stelde u dat velen vertrokken maar gaf u aan niet te weten wie (gehoorverslag CGVS, p.22), wat opnieuw vragen oproept. Voorts gevraagd of er in Pachir Agam werd gevochten tegen de Islamitische Staat, moest u toegeven het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.23). Meer specifiek gevraagd naar de relatie tussen de taliban en IS, kwam u opnieuw niet verder dan aan te geven het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.23). Nochtans blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat er al sinds midden 2015 in uw district werd gevochten tussen beide groeperingen.

Volgens uw verklaringen werden er samen met uw vader nog andere dorpelingen ontvoerd door de Islamitische Staat (gehoorverslag CGVS, p.6-7). Gevraagd hoe de dorpelingen die ook werden meegenomen door de groepering heten, moest u het antwoord evenwel schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.7 en p.21-22). Gevraagd of u heeft gehoord dat dorpelingen zeiden dat hun man, zoon, vader, broer, zus werden ontvoerd, antwoordde u positief maar concrete voorbeelden kon u niet geven (gehoorverslag CGVS, p.7). U stelde dat u hen niet kende (gehoorverslag CGVS, p.7), wat evenwel mag verbazen daar het volgens uw verklaringen ging om mensen uit uw eigen dorp (gehoorverslag CGVS, p.7). U hierop wijzend, repliceerde u dat u hun namen bent vergeten (gehoorverslag CGVS, p.7). Als verschillende dorpelingen daadwerkelijk werden ontvoerd, mag nochtans worden verwacht dat u daar spontaan over zou kunnen vertellen. Uw gebrekkige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts heeft het CGVS nog een aantal bedenkingen bij uw verklaringen betreffende uw familiale situatie. U stelde dat drie broers van uw moeder, J. G. (...), R. (...) en M. (...), in Jalalabad woonachtig zijn

(gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd of uw moeder behalve hen nog andere broers heeft, antwoordde u positief maar moest u toegeven hun namen niet te kennen (gehoorverslag CGVS, p.10). U stelde eveneens vergeten te zijn hoeveel broers uw moeder nog heeft naast de vernoemde drie (gehoorverslag CGVS, p.10). Nochtans zouden ze allemaal samen in Jalalabad wonen (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of uw moeder zussen heeft, antwoordde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd hoe het komt dat u dat niet weet, antwoordde u nietszeggend dat u niet naar de huizen van uw ooms kon gaan en dat u het dorp niet kon verlaten (gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of uw moeder ooit heeft gesproken over zussen, kwam u niet verder dan te stellen het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.11). U wist wel te vertellen dat uw vader drie broers heeft en u kon hun namen geven maar gevraagd waar ze wonen, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.11). Uw vage verklaringen over uw familiebanden doen vermoeden dat u informatie achterhoudt voor het Commissariaat-generaal.

Verder roept het vragen op dat uw ooms in Jalalabad zouden hebben geweigerd om uw moeder, broers en zussen onderdak te geven (gehoorverslag CGVS, p.7). U stelde dat uw oom R. (...) uw profiel had teruggevonden op Facebook, dat hij u via de sociale netwerksite het nummer van uw oom J. G. (...) had doorgegeven en dat u deze laatste had opgebeld (gehoorverslag CGVS, p.9). J. G. (...) had u gezegd dat de ouderen van Jalalabad hen niet de toestemming hadden gegeven om uw moeder, broers en zussen te helpen daar ze problemen hebben met de Islamitische Staat en wilden voorkomen dat ze op die manier ook problemen zouden krijgen met de groepering (gehoorverslag CGVS, p.7 en p.9-10). Het is evenwel zeer bedenkelijk dat ouderen van Jalalabad zouden verbieden om familieleden die op de vlucht zijn voor de Islamitische Staat op te vangen. Uw verklaringen weten niet te overtuigen.

Daarnaast bleef u zeer vaag over de situatie waarin uw gezin zich vandaag bevindt. Volgens uw verklaringen heeft u sinds uw vertrek uit Afghanistan geen contact meer gehad met uw moeder daar ze geen nummer heeft en de telefoons niet werken in uw regio (gehoorverslag CGVS, p.8). U zou wel aan R. (...) hebben gevraagd hoe uw moeder, broers en zussen het stellen maar hij zou niets anders hebben geantwoord dan dat ze het misschien goed stellen (gehoorverslag CGVS, p.9). Vervolgens gevraagd wat J. G. (...) u vertelde over uw familie, antwoordde u dat hij zei dat alleen God weet hoe het met ze gaat en dat hij voorts niet wist wat hij u moest zeggen (gehoorverslag CGVS, p.9). Het mag verbazen dat uw ooms uw moeder, broers en zussen terug zouden sturen naar Pas Pachir waar de Islamitische Staat vernieling zaait om zich vervolgens helemaal niets van hen aan te trekken. Ter zake dient er nog op gewezen te worden dat uw oom J. G. (...) klaarblijkelijk wel uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader en een brief van de ouderen van Pas Pachir kon versturen naar u (gehoorverslag CGVS, p.18), wat erop moet wijzen dat hij wel degelijk contact had met uw moeder. Uw vage verklaringen over de huidige situatie van uw gezin roepen dan ook verder vragen op bij uw asielrelaas.

Ten slotte is het bedenkelijk dat u in Afghanistan nooit heeft leren lezen en schrijven maar dat u wel met uw oom R. (...) kan communiceren op Facebook (gehoorverslag CGVS, p.10 en p.14). U hiermee confronterend, repliceerde u dat R. (...) degene was die uw Facebookprofiel had teruggevonden en dat hij u enkel het nummer van J. G. (...) had gestuurd, niets anders (gehoorverslag CGVS, p.14). Nochtans had u ook aan R. (...) gevraagd hoe uw familie het stelde (gehoorverslag CGVS, p.9).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Pachir Agam gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan en uw gebrekkige verklaringen over de komst van de Islamitische Staat, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u voor uw komst naar België in Pachir Agam heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 24/05/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (gehoorverslag CGVS, p.2). U werd in het midden en op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat het Commissariaatgeneraal sterke twijfels heeft bij uw voorgehouden verblijfplaats in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U hield echter vast aan uw verklaring afkomstig te zijn uit Pachir Agam en u stelde de waarheid te hebben verteld (gehoorverslag CGVS, p.24 en p.29).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Wat betreft uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader, dient er nog opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse

*documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen. Dezelfde opmerking geldt voor de brief van de dorpsouderen. Hier dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat u tijdens het gehoor niet kon vertellen wat voor een document het betreft (gehoorverslag CGVS, p.4 en p.18). Het was uw voogd die erop moest wijzen dat de tolk had verteld dat het om een brief van de dorpsouderen gaat (gehoorverslag CGVS, p.18). Er mag nochtans verwacht worden dat u zelf zou kunnen vertellen wat voor een documenten u neerlegt. Uw gebrek aan interesse ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Het verzoekschrift**

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 12, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 4 en 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 3 van het “EVRK” (verzoeker bedoelt wellicht het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag)), van artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van “de leidende beginselen van UNHCR”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“4.1. De verzoeker kan niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal.*

*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden, louter omwille van een twijfel aan de verblijfplaats van verzoeker in Afghanistan.*

*De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.*

### **4.2.**

*- 4.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.*

*Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.*

*- 4.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.*

*Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)<sup>1</sup>.*

*Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.*

*Uit verder uiteengezette zal blijken dat geen afdoende verwijzingen zijn naar de individuele situatie en bepaalde essentiële aspecten van de geuite vrees van verzoekers.*

*De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.*

*4.3. Verzoeker wenst in eerste instantie te wijzen op het feit dat de commissaris-generaal een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen en op zijn minst een aantal zeer merkwaardige redeneringen maakt.*

*Bovendien wenst verzoeker in huidig verzoekschrift te wijzen op alle bepalingen omtrent het belang van het kind, die niet in overweging genomen zijn. Het commissariaat-generaal heeft huidig dossier niet met de nodige voorzichtigheid behandeld, maar heeft bij de beoordeling van de vervolgingsvrees een drempel gehanteerd alsof verzoeker volwassen was.*

*4.4. De commissaris-generaal is de menig toegedaan dat verzoeker geen enkel element heeft aangereikt waaruit zou blijken dat verzoeker persoonlijk een gegronde vrees heeft.*

*a) Volgens uw verklaringen bent u in Afghanistan nooit naar school geweest (gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd waarom u niet naar school mocht gaan, moest u het antwoord evenwel schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.14), wat vragen oproept. U stelde evenmin Koranlessen te hebben gevolgd (gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd hoe u uw tijd in Afghanistan spendeerde als u niet naar school ging, kwam u niet verder dan te stellen dat u bij uw moeder thuis was (gehoorverslag CGVS, p.15). U aangemoedigd verder te vertellen, antwoordde u kort dat het dat was (gehoorverslag CGVS, p.15). U erop wijzend dat het belangrijk is dat u zoveel mogelijk informatie geeft over wat u allemaal deed in uw land, voegde u daar nog aan toe dat jullie thuis cricket speelden en met de knikkers en dat jullie niet naar buiten mochten gaan (gehoorverslag CGVS, p.15). Meer kon u niet vertellen (gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd of u soms ging rondwandelen, of u soms naar de rivier ging enz., antwoordde u dat u niet buiten uw dorp ging (gehoorverslag CGVS, p.15). Daar u verklaarde wel in uw dorp te hebben rondgelopen, gevraagd om uw dorp te beschrijven, antwoordde u dat het een simpel dorp is in de bergen, dat er een kleine moskee is en een markt met de naam Suleiman maar dat u er niet naartoe kon gaan (gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd wat er nog te zien is in uw dorp, antwoordde u met "niets anders" (gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd waarom u niet naar de markt mocht gaan, repliceerde u dat uw moeder zei dat u nergens naartoe mocht gaan, noch naar de moskee, noch naar de bazaar, omdat het er niet veilig was (gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd wat er dan niet veilig was, waarvoor uw moeder bang was, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.16). Uw uitermate moeizame verklaringen over uw leven in uw land en het ontbreken van een concrete uitleg voor uw beweerd gebrek aan bewegingsvrijheid, doen vragen rijzen bij uw bewering steeds in Pachir Agam te hebben gewoond.*

*Aangaande het schoolcarrière is verzoeker in tegenstelling tot hetgene de verwerende partij beweert, het antwoord niet schuldig gebleven. Zo heeft verzoeker meerdere malen verklaard uit schrik voor de taliban thuis opgesloten zat. Het Commissariaat-generaal blijkt dit te negeren.*



b) U stelde verder dat u uw moeder wel hielp met huishoudelijk werk (gehoorverslag CGVS, p.16). U verklaarde dat u soms de afwas deed, dat u het huis soms schoonmaakte en dat u voor uw jongere broers zorgde (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd waar u water ging halen voor de afwas en de schoonmaak, stelde u dat er dicht bij jullie een huis was waar een waterput met waterpomp was gelegen die jullie gebruikten (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd wie de mensen waren die in het huis woonden waar de waterput is gelegen, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.16). U kon het Commissariaat-generaal evenmin vertellen wie uw burens waren in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd naar eender wel contact dat u had met de dorpsbewoners, moest u toegeven hun namen te zijn vergeten daar het al lang geleden is dat u er nog was (gehoorverslag CGVS, p.16). Zelfs van een jong iemand mag nochtans verwacht worden dat hij/zij iets zou kunnen vertellen over de personen die in zijn/haar dorp woonden. Te meer u volgens uw verklaringen steeds in dat dorp moest blijven (gehoorverslag CGVS, p.11 en p.15).

Verzoeker had zelden contact met de burens. Hoewel hij daar water ging halen, was geen enkele vorm van communicatie. Er kan toch niet verwacht worden dat men de namen van zijn burens zou kennen.

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat wanneer u tijdens de bespreking van uw vluchtmotieven werd gevraagd hoe de buur heet die uw familie had verteld dat uw vader was ontvoerd door de Islamitische Staat, u nu wel namen kon geven, namelijk A. (...) en F. (...) (gehoorverslag CGVS, p.27). U erop wijzend dat u eerder niet kon vertellen hoe uw burens heetten, repliceerde u dat ze net naast uw huis wonen maar dat u andere namen niet kent (gehoorverslag CGVS, p.27). Gevraagd waarom u deze namen dan niet gaf wanneer eerder werd gevraagd naar uw burens in uw dorp, stelde u dat hun huizen werden platgebrand en dat ze daar niet langer zijn, wat echter geen afdoende uitleg is (gehoorverslag CGVS, p.27). Uw incoherente verklaringen roepen verder vragen op.

Verzoeker wist niet wie zijn burens waren. F. (...) en A. (...) waren de collega's van de vader van verzoeker. Onder geen enkele omstandigheid kon verzoeker weten dat het om zijn burens ging. Dit doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker. Verzoeker kon de medewerkers van zijn vader bij naam noemen, zijn burens niet. Het is pas achteraf dat hij te weten kwam dat de collega's van zijn vader ook zijn burens waren. Het betreft hier twee verschillende aspecten. Toen het Commissariaat-generaal de namen vroeg van de burens kon verzoeker hier niet op antwoorden. Echter de namen van de collega's wel. Het dient ook opgemerkt te worden dat verzoeker de link niet kon leggen tussen zijn burens en de collega's van zijn vader. Het is pas achteraf dat de moeder van verzoeker hem meedeelde dat het dezelfde personen betrof.

De gematigde verstandelijke beperking van verzoeker is eveneens niet uitgesloten.

c) u zich nog herinnert van de tocht van uw dorp naar het districtcentrum dat volgens uw verklaringen in Banda Khail is gelegen, repliceerde u dat u zich niet veel herinnert om vervolgens een hele resem aan plaatsnamen te geven: "Zerai Baba schrijn, verharde weg, Ghondi Khail, begraafplaats, kliniek, Musa Khail, school, Changar, Mogholkhel, moskee, Suleiman markt, Kata Khail brug en dorp, Pachir Haji Sahib schrijn, Agam brug en dan het districtcentrum van Pachir Agam (gehoorverslag CGVS, p.17). Dat u zoveel moeite had om over uw dorp en het leven in uw dorp te vertellen maar dat u wel zonder aarzeling een gedetailleerde beschrijving gaf van een weg die u slechts één keer zou hebben gevolgd, wijst op het ingestudeerd karakter ervan, te meer daar u verschillende andere omliggende dorpen niet kende. Zo heeft u nog nooit gehoord van de plaats Mari Kala (gehoorverslag CGVS, p.18-19), nochtans een dorp dat op de weg van uw dorp naar het districtcentrum is gelegen. Sra Kala omschreef u als een dorp dicht bij Kata Khail in het districtcentrum (gehoorverslag CGVS, p.19). Het dorp is inderdaad dicht bij het districtcentrum gelegen maar ligt relatief ver van Kata Khail. Gevraagd of u dat dorp ooit bent gepasseerd, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd wat de mensen zeiden over Sra Kala, stelde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.19). Van de naburige dorpen Bar Bara, Shaikhan en Qalandarkhel bleek u nog nooit te hebben gehoord (gehoorverslag CGVS, p.19). Over Payendakhel kon u enkel zeggen dat het een dorp is in Pachir Agam en dat u denkt dat het ver van uw dorp is gelegen (gehoorverslag CGVS, p.19). Payendakhel ligt evenwel vlak bij Pachir. Het dorp Zamerkhel dat u zou moeten passeren om naar het districtcentrum te gaan, kon u evenmin situeren (gehoorverslag CGVS, p.19). Van het district Deh Bala dat een grens deelt met Pachir Agam, bleek u ook nog nooit te hebben gehoord (gehoorverslag CGVS, p.29). Het Commissariaat-generaal is zich bewust van uw jonge leeftijd maar het roept vragen op dat deze plaatsnamen niet eens een belletje doen rinkelen bij u.

*De Commissaris-generaal meent bewust te zijn van de jonge leeftijd van verzoeker, zonder hier degelijk rekening mee te houden. Verzoeker is maar 1 keer buiten zijn dorp kunnen gaan en was dan ook enorm onder de indruk van wat hij zag. Het is maar logisch dat hij het districtcentrum gedetailleerd kan beschreven, aangezien hij daar ook is geweest. Het commissariaat-generaal weigert manifest rekening te houden-dat verzoeker niet over een televisie of radio beschikte. Hij kan ook niet lezen en schrijven! Hoe kon hij dan geïnformeerd zijn over de naburige dorpen? De dichtste dorpen en hun mythes zijn ook geen gespreksonderwerpen van een jonge man. Zijn desinteresse in politiek speelt hem hier wel parten.*

*Dit zijn trouwens vragen waar zelfs een volwassenen niet steeds correct kan beantwoorden. Verzoeker kreeg vragen die door elke minderjarige vluchteling moeilijk beantwoord kan worden. Hieruit blijkt nog eens duidelijk dat de Commissaris-generaal wel vermeld rekening gehouden te hebben met de jonge leeftijd van verzoeker, zonder het degelijk-toe te passen.*

*Bovendien mag het duidelijk zijn dat de verklaringen van verzoeker ver van ingestudeerd zijn. Indien dit het geval was, zou hij op zijn minst de naburige dorpen ingestudeerd hebben. De eerlijkheid van verzoeker wordt als opportunistisch bestempeld.*

*d) Voorts dient tevens gewezen te worden op uw gebrekkige verklaringen betreffende de aanwezigheid van de Islamitische Staat in uw herkomstregio. Zo verklaarde u dat de Islamitische Staat huizen in uw dorp en in andere dorpen in Pachir Agam in brand heeft gestoken maar u kon geenszins vertellen wiens huizen dan wel werden afgebrand (gehoorverslag CGVS, p.22). U stelde tevens dat degenen die volwassen zonen hadden, hun zonen moesten afgeven (gehoorverslag CGVS, p.22). Maar gevraagd of jongens van uw dorp werden gerekruteerd, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.22). Voorts gevraagd wat de mensen in uw dorp deden toen de Islamitische Staat kwam, repliceerde u dat de mensen de dood accepteerden, dat hun huizen in brand werden gestoken en dat ze werden meegenomen (gehoorverslag CGVS, p.22). Gevraagd of er ook dorpelingen wegvluchtten net als u, stelde u dat velen vertrokken maar gaf u aan niet te weten wie (gehoorverslag CGVS, p.22), wat opnieuw vragen oproept. Voorts gevraagd of er in Pachir Agam werd gevochten tegen de Islamitische Staat, moest u toegeven het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.23). Meer specifiek gevraagd naar de relatie tussen de taliban en IS, kwam u opnieuw niet verder dan aan te geven het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.23). Nochtans blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat er al sinds midden 2015 in uw district werd gevochten tussen beide groeperingen.*

*De argumentatie van de verwerende partij luiden steeds hetzelfde. Hoe kan verzoeker weten of er al dan niet jonge mannen gerekruteerd zijn geweest om deel te nemen aan de Jihad, als verzoeker steeds binnen bleef en uitgesloten was van de buitenwereld. De eerlijkheid van verzoeker wordt steeds gestraft. Verzoeker zou indien hij van kwade wil was, een nietszeggend antwoord kunnen geven. De intelligentieniveau van verzoeker laat dit uiteraard niet toe hoewel hier geen rekening mee gehouden werd.*

*Voorts heeft het CGVS nog een aantal bedenkingen bij uw verklaringen betreffende uw familiale situatie. U stelde dat drie broers van uw moeder, J. G. (...), R. (...) en M. (...), in Jalalabad woonachtig zijn (gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd of uw moeder behalve hen nog andere broers heeft, antwoordde u positief maar moest u toegeven hun namen niet te kennen (gehoorverslag CGVS, p.10). U stelde eveneens vergeten te zijn hoeveel broers uw moeder nog heeft naast de vernoemde drie (gehoorverslag CGVS, p.10). Nochtans zouden ze allemaal samen in Jalalabad wonen (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of uw moeder zussen heeft, antwoordde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd hoe het komt dat u dat niet weet, antwoordde u nietszeggend dat u niet naar de huizen van uw ooms kon gaan en dat u het dorp niet kon verlaten (gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of uw moeder ooit heeft gesproken over zussen, kwam u niet verder dan te stellen het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.11). U wist wel te vertellen dat uw vader drie broers heeft en u kon hun namen geven maar gevraagd waar ze wonen, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.11). Uw vage verklaringen over uw familiebanden doen vermoeden dat u informatie achterhoudt voor het Commissariaat-generaal.*

*Ook hier kan gesteld worden dat verzoeker het antwoord schuldig bleef omdat hij er geen kennis van had. De moeder van verzoeker was steeds erg beschermend over verzoeker. Het is niet uitgesloten dat bepaalde familieleden verzwegen zijn voor verzoeker voor zijn eigen veiligheid. Het kan gaan om personen die bij de politie werken en dan ook een doelwit zijn voor terroristische organisaties. Indien de verzoeker de bedoeling had informatie te verzwijgen, was een nietszeggende nepantwoord voldoende.*

e) Ten slotte is het bedenkelijk dat u in Afghanistan nooit heeft leren lezen en schrijven maar dat u wel met uw oom R. (...) kan communiceren op Facebook (gehoorverslag CGVS, p.10 en p.14). U hiermee confronterend, repliceerde u dat R. (...) degene was die uw Facebookprofiel had teruggevonden en dat hij u enkel het nummer van J. G. (...) had gestuurd, niets anders (gehoorverslag CGVS, p.14). Nochtans had u ook aan R. (...) gevraagd hoe uw familie het stelde (gehoorverslag CGVS, p.9).

Bovenstaande motivering van het Commissariaat-generaal kan alleen maar duiden op een vooringemenheid.

Verzoeker heeft de telefoonnummer doorgekregen van zijn oom via Facebook. Het gesprek zelf liep volledig telefonisch. Het hoeft geen pleidooi dat men kan bellen via de sociale media. De niet geschreven karakter van alle sociale media is de reden van hun groot succes. Zo maakt het ook voor verzoeker mogelijk te bellen van met vrienden en familie. Verzoeker kan niet lezen noch schrijven, doch wel instaat om foto's en de telefoonicoon te herkennen.

Indien het Commissariaat-generaal had doorgevraagd, was het antwoord duidelijk geweest.

4.5. Verzoeker heeft wel degelijk een effectieve vervolgingsvrees en zijn vrees bovendien nog steeds actueel is.

Verzoeker kreeg op datum van 28/06/2017 een negatieve beslissing.

Verzoeker nam naar aanleiding van deze negatieve beslissing contact op met zijn ooms in Afghanistan.

De moeder heeft verzoeker steeds willen beschermen en hem van bepaalde zeer ingrijpende en traumatische informatie te besparen.

Verzoeker heeft in huidig verzoekschrift reeds verduidelijkt dat de gebrekkige informatie aan hem niet kan verweten worden.

- Het spijt me om dat te horen. Wenst de advocaat/vertrouwenspersoon/voogd nog iets toe te voegen?

Voogd: ik wil enkel nog herhalen, ik ben er niet geweest enz., maar ik heb altijd de indruk gehad dat hij zeer eerlijk is en zeer emotioneel. Hij is niet hyperbegaafd. Hij is nooit naar school geweest. Hij was opgesloten door zijn moeder. Hij weet zeer weinig over de buitenwereld, behalve wat hij heeft gezien toen hij die keer wegging met zijn vader. Dat zal hem zijn bijgebleven. Hij kan dus weinig vertellen omdat hij weinig gezien en beleefd heeft. Ik ben ervan overtuigd dat hij ergens zwaar getraumatiseerd is. Waar, dat kan ik niet zeggen. Hij moest naar de dokter gaan omwille van hyperventilatie en later omdat hij moeilijk sliep. Hij droomde dat Daesh hem hier kwam zoeken en hem wilde meenemen. Hij heeft een zwaar trauma opgelopen.

Advocaat: Ik sluit me aan bij de voogd. Ik durf te erkennen dat er beperkte info werd overgemaakt maar zoals de voogd aangeeft, was zijn leefwereld zeer beperkt. Zijn moeder, broers en zussen, geen radio, geen televisie, geen school. Wat hij weet, is wat hij heeft gezien toen hij met zijn vader een keer meeging. Ik vraag het voordeel van de twijfel toe te passen volgens de richtlijnen van UNHCR: profiel van kwetsbare minderjarige. Ik geloof hem ook omdat we een oprecht gesprek hebben gehad en hij oprecht en emotioneel bleef volharden. Hij zei dat hij echt niet meer weet. Hij was op een ander moment ook emotioneel, wat getuigt van een persoonlijke ervaring. Ten slotte wil ik nog wijzen op Jalalabad. Als je er overtuigd van bent dat jouw familie ergens is, dan zeg je dat ook. Ze konden er niet blijven omwille van de gevaren voor de ooms dus IVA Jalalabad is niet mogelijk. Ik vraag hem een beschermingsstatuut te geven.

Uit de opmerkingen van zowel de advocaat als de voogd blijkt duidelijk dat er twijfels zijn over de intelligentie van verzoeker. De Commissaris-generaal heeft niet voldaan aan haar onderzoeksplicht. De intelligentieniveau van verzoeker kon gemakkelijk objectief beoordeeld worden, dit echter werd nagelaten.

Verzoeker betreurt dan ook enorm met hoe het Commissariaat-generaal is omgegaan met de voorgelegde stukken en argumenten.

4.6. Verzoeker wenst in huidig verzoekschrift te wijzen op verschillende rechtsbepalingen eigen aan het kind, die niet in overweging genomen zijn.

Het commissariaat-generaal heeft huidig dossier niet met de nodige voorzichtigheid behandeld, maar heeft bij de beoordeling van de vervolgingsvrees een drempel gehanteerd alsof verzoeker volwassen was.

- 4.6.1. Verzoeker is een niet-begeleide minderjarige. Verzoeker zijn extreem kwetsbaar profiel staat onomstotelijk vast.

a) Hoewel er geen juridische definitie van kwetsbaarheid bestaat, dient opgemerkt dat asielzoekers in het algemeen reeds een kwetsbare groep vormen en de minderjarige kinderen hierbij een extra kwetsbare groep vormen.

Er zijn verschillende bepalingen dewelke de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden.

Artikel 20 lid 3 van de herschikte kwalificatierichtlijn definieert de groep-kwetsbare problemen als volgt: "(...) Minderjarigen, niet begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen., alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld."

Verder verplicht hetzelfde artikel de lidstaten om bij de beoordeling en de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvragen de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging te nemen.

Ook de vreemdelingenwet kwalificeert niet begeleide minderjarigen als kwetsbare profielen "de begeleide als de niet-begeleide minderjarige, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstiger vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan"

b) De asielinstanties zijn verplicht deze kwetsbaarheid in overweging te nemen.

Artikel 4§1 van het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS bepaalt als volgt. "de ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep."

Hoewel verzoeker een uitermate kwetsbaar profiel heeft, is dit niet afdoende in overweging genomen.

De beslissing zou een beslissing kunnen zijn dewelke in hoofde van een volwassen persoon is genomen. Ondanks het kwetsbare profiel van verzoeker wordt een ontzettend hoge vervolgingsdrempel geëist.

- 4.6.2. Verzoeker is als een minderjarige alleen op de vlucht moeten slaan en behoort -zoals reeds opgemerkt hierboven- tot één van de meest kwetsbare groepen in de asielprocedure.

In dit verband is het beginsel van het hoger belang van het kind een algemeen expliciet beginsel, dat over heel de procedure toepasbaar moet zijn.

Hoewel het hoger belang in verschillende verdragen en wetsbepalingen wordt gewaarborgd, lijkt het hoger belang in huidige beslissing niet overweging zijn genomen.

Verzoeker kan dienstig verwijzen naar onder andere artikel 3 EVRK, artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het artikel 20, lid 5 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn, artikel 22bis van de Grondwet en tot slot artikel 14 van het KB van de procedure voor het CGVS.

Alle bepalingen stellen dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij het nemen van elke beslissing en zelfs heel specifieke dat bij het commissaris-generaal het hoger belang van het kind de doorslaggevende overweging moet zijn gedurende het onderzoek.

*In casu is het hoger belang nooit in overweging genomen, laat staat dat het een doorslaggevende overweging zou geweest zijn.*

*Het onderzoek naar het asielrelaas is niet specifiek toegepast op de noden van een minderjarige. Er wordt te veel geëist van verzoeker. De drempel voor het beoordelen van de vervolgingsvrees mag niet zo hoog zijn.*

*Er dient benadrukt dat de vervolgingsdrempel bij een kind lager ligt*

*Hoewel verzoeker gedetailleerd kon vertellen over de problemen die hij zelf had meegemaakt, over zijn dagelijks leven, zijn herkomst en bovendien nog stavingsstukken voorlegt, meent het commissariaat-generaal dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen dat hij een vervolgingsvrees zou hebben.*

*Er dient opgemerkt dat aan verzoeker geen tegenstrijdigheden wordt verweten, noch dat verzoeker niet doorleefd zou verteld hebben.*

*Louter omdat verzoeker de toedracht van de ontvoering niet met zekerheid kan benoemen en hij verder te weinig aanwijzingen heeft gegeven dat hij hetzelfde risico zou lopen als zijn vader, wordt een weigeringsbeslissing genomen.*

*De verdwijning van de vader wordt niet in twijfel getrokken. Het is gekend in Afghanistan dat in vetes, de zoons vaak het zelfde lot staat te wachten als dat van hun vader. Ondanks de verdwijning van de vader, meent het commissariaat-generaal dat er te weinig bewijzen zouden zijn voor de ingeroepen vervolgingsvrees van verzoeker.*

*Bijgevolg legt de commissaris-generaal de vervolgingsdrempel veel te hoog. Het is niet in het hoger belang van het kind, om verzoeker in casu niet het voordeel van de twijfel te geven.*

*Het rechtsbeginsel is op meerdere vlakken geschonden.*

*- 4.6.3. Verzoeker kan ook dienstig verwijzen naar de leidende beginselen van UNHCR.*

*a) In de context van de analyse ten gronde onderzoeken de Leidende Beginselen eerst het begrip "gegronde vrees voor vervolging".*

*UNCHR wijst erop dat het hoger belang van het kind een schadebeoordeling vanuit het oogpunt van het kind vereist stelt specifiek dat "Ill-treatment which may not rise to the level of persecution in the case of an adult may do so in the case of a child"*

*(UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, §10)*

*Daarom moet de vervolgingsdrempel op het kind worden afgestemd en dit impliceert dat de drempel moet verlaagd worden.*

*b) Verder moet er ook rekening worden gehouden met objectieve factoren (analyse van kindspecifieke situaties in het land van herkomst) en subjectieve factoren (leeftijd, herkomst van familie, klasse, kaste, gezondheid, opvoeding/onderwijs, inkomen, etc.) bij het nagaan of er in hoofde van het kind een gegronde vrees voor vervolging bestaat.*

*Het is eveneens essentieel de normen van het IVRK en andere internationale instrumenten die betrekking hebben kinderen te analyseren bij de statusbepaling.*

*(UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, §11-12)*

*c) Er dient benadrukt dat UNHCR ook een de toepassing maakt van het voordeel van de twijfel bij minderjarige asielzoekers.*

*Zoals aangehaald kon verzoeker kon gedurende het gehoor zijn dagelijks leven te detailleren, hij kende zijn regio, kon vertellen over de problemen en vertelde alles wat hij effectief wist.*

*Het weze herhaal dat aan verzoeker geen tegenstrijdigheden wordt verweten, noch dat verzoeker niet doorleefd zou verteld hebben.*

*Louter omdat verzoeker de toedracht van de ontvoering niet met zekerheid kan benoemen en hij verder te weinig aanwijzingen heeft gegeven dat hij hetzelfde risico zou lopen als zijn vader en zijn regio onvoldoende kon aantonen.*

*Verzoeker is echter de mening toegedaan dat in casu een toepassing moet gemaakt worden van het voordeel van de twijfel, zoals trouwens voorgeschreven in dergelijke dossiers.*

*UNHCR bepaalt expliciet dat het voordeel van de twijfel ruim moet worden toegepast:*

*"if the will of parents cannot be ascertained or if such will is in doubt or in conflict with the will of the child, then the examiner, in cooperation with the experts assisting him, will have to come to a decision as to the well-foundedness of the minor's fear on the basis of all the known circumstances; which may call for a liberal application of the benefit of the doubt"*

*(UNHCR, 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, §219.)*

*Verzoeker heeft steeds verteld over de zaken die hij zelf heeft meegemaakt en de informatie die hem reed meegegeven werd.*

*Het commissariaat-generaal lijkt ook niet te twifelen aan feiten die verzoeker aanhaalde, zoals onder meer de ontvoering van de vader.*

*De commissariaat-generaal focust zich vooral op de informatie die verzoeker niet weet en gaat volledig voorbij aan de informatie die verzoeker wel heeft.*

*Dit is echter volledig foutief.*

*Gelet op het feit dat het volledig te begrijpen is dat verzoeker niet op de hoogte is van alle familiale problemen uit het verleden op de hoogte is, gelet op het feit dat het te begrijpen is dat ouders hun kinderen willen beschermen, gelet op het profiel en de leeftijd van verzoeker, zou hem op zijn minst het voordeel van de twijfel toegekend moeten worden.*

*d) Verder wenst verzoeker op de gedeelde bewijslast te wijzen.*

*Verzoeker heeft zelf zijn medewerkingsplicht volbracht. Hij heeft gedurende zijn gehoor in overeenstemming met zijn capaciteiten, zoveel mogelijk informatie gegeven.*

*Echter rust op het C6VS ook een zekere bewijslast.*

*UNHCR heeft in zijn leidende beginselen duidelijk dat bij een NBMV de onderzoeksplicht van het CGVS hoger ligt, gelet op het feit dat het kind niet over de ervaring beschikt van een volwassene om zijn aanvraag uiteen te zetten.*

*UNHCR stelt letterlijk het volgende:*

*"(...) it may be necessary for an examiner to assume a greater burden of proof in children's claims, especially if the child concerned is unaccompanied. If the facts of the case cannot be ascertained and/or the child is incapable of fully articulating his/her claim, the examiner needs to make a decision on the basis of all known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt"*

*In casu werd de onderzoeksplicht helemaal niet nageleefd.*

*De commissaris-generaal is heel gemakkelijk tot het besluit gekomen dat verzoeker zijn vrees niet overtuigde, zonder zelf enig verder onderzoek te voeren naar de ingeroepen feiten.*

*e) In casu werden geen enkel van bovenstaande beginselen nageleefd.*

*Verzoeker was amper zeer jong toen de problemen zich voordeden*

*Verzoeker werd door zijn ouders in het ongewisse gelaten van de problemen die zich in het hadden voorgedaan.*

*Dit is meer dan logisch, gelet op traumatiserende gebeurtenissen en de ouders in eerste instantie gepoogd hebben om hun kinderen op een andere manier veilig te stellen en zij hun kinderen niet wensten te*

*Echter bleek het slechts om een vals gevoel van veiligheid te gaan, nu dit geleid heeft tot een negatieve beslissing in hoofde van verzoeker.*

*- 4.6.4 Dat bovenstaande aangehaalde principes van belang zijn, blijkt ook reeds uit rechtspraak.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds verschillende arresten geveld waarbij de beslissingen van het CGVS werden vernietigd op grond van de bovenstaande principes van UNHCR met betrekking tot minderjarigen in verband met de bewijslast en het voordeel van de twijfel om de aanspraak op een lager niveau van geloofwaardigheid te rechtvaardigen.*

*RvV, arrest nr. 90.402, 26 januari 2012. Zie eveneens: RvV, arrest nr. 94.315, 21 december 2012; RvV, arrest nr. 73.926, 26 januari 2012.*

*- 4.6.5. Verzoeker heeft op meerder principes kunnen wijzen die niet werden toegepast.*

*Nergens uit de beslissing blijkt dat er effectief met zijn kwetsbaar profiel rekening werd gehouden of het hoger belang van het kind en de voordeel van de twijfel in rekening gebracht werden*

*De loutere algemene formulering dat er rekening gehouden is met de minderjarigheid, is geen afdoende motivering*

*4.7. Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.*

*Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het Commissariaat-generaal op onredelijke wijze de verklaringen van de verzoeker niet afdoende heeft in rekening gebracht en te snel tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoekers geen nood is aan bescherming.*

*Bijgevolg kan uw Raad wel overgaan tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.*

*Ondergeschikt verzoekt de verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de Commissaris-Generaal nu verzoeker over nieuwe informatie beschikt, welke zijn vervolgingsvrees onderbouwen en bovendien de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan dient beoordeeld te worden."*

## **2.2. Stukken**

**2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.**

**2.2.2. Op 5 april 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "Afghanistan Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017.**

## **2.3. Beoordeling**

### **2.3.1. Bevoegdheid**

**2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor**

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:



- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

### 2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 12 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

### 2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in zijn dorp in Afghanistan. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers uiterst moeizame verklaringen over zijn leven en het ontbreken van een concrete uitleg voor zijn beweerde gebrek aan bewegingsvrijheid vragen doen rijzen bij zijn bewering steeds in Pachir Agam te hebben gewoond, dat (ii) verzoeker niets kon vertellen over de personen die in zijn dorp woonden, dat (iii) verzoeker niet kon vertellen met wie zijn vader samenwerkte om de velden te bewerken, noch wie de eigenaar is van die gronden, noch of zijn vader betaald werd voor dat werk, dan wel gewassen kreeg van de eigenaar, dat (iv) verzoekers gedetailleerde beschrijving van een weg die hij slechts één keer zou hebben gevolgd ingestudeerd is, gezien hij zoveel moeite had om over (het leven in) zijn dorp te vertellen en hij verschillende andere dorpen niet kende, dat (v) verzoeker niets kon vertellen over de laatste verkiezingen in Afghanistan, dat (vi) verzoekers verklaringen over de aanwezigheid van Islamitische Staat (IS) in zijn herkomstregio gebrekkig zijn, dat (vii) verzoekers gebrekkige verklaringen over de dorpelingen die samen met zijn vader werden ontvoerd de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnen, dat (viii) verzoekers vage verklaringen over zijn familiebanden doen vermoeden dat hij informatie achterhoudt, dat (ix) het vragen oproept dat verzoekers ooms in Jalalabad zouden hebben geweigerd om verzoekers moeder, broers en zussen onderdak te geven, dat (x) verzoeker zeer vaag bleef over de situatie waarin zijn gezin zich vandaag bevindt en dat (xi) het ten slotte bedenkelijk is dat verzoeker in Afghanistan nooit heeft leren lezen en schrijven maar dat hij wel kan communiceren op *“Facebook”* met zijn oom. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan en zijn gebrekkige verklaringen over de komst van IS, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat

hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het enig middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

### 2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

De nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden, alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aannemelijk maken louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot haar onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet toe kan leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

*In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker voorhoudt in het jaar 2000 geboren te zijn in het dorp Pas Pachir, in het district Pachir Agam van de provincie Nangarhar en er heel zijn leven te hebben gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2015 (adm. doss., stuk 22, verklaring DVZ; stuk 5, gehoorverslag 24 mei 2017, p. 5). Er kan van verzoeker dan ook worden verwacht dat hij de kennis heeft waaruit kan blijken dat hij aldaar opgegroeid is en bijna 15 jaar heeft gewoond. Voorts verklaarde verzoeker analfabeet te zijn (adm. doss., stuk 22, verklaring DVZ). Er wordt van verzoeker niet verwacht dat hij over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over de geografische, de (socio-)politieke aspecten en de veiligheidssituatie van Afghanistan, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan worden verwacht van iemand met zijn profiel. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoeker over afdoende kennis beschikt over zijn beweerde streek van afkomst en dat hij middels coherente verklaringen kan aantonen dat hij er zijn hele leven verbleven heeft.

Daarbij kan er nog op worden gewezen dat artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 als volgt luidt:

*“§ 1. Het gehoor van de minderjarige vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.*

*§ 2. Tenzij de ambtenaar van oordeel is dat de aanwezigheid van andere personen noodzakelijk is om over te gaan tot een adequaat onderzoek vindt, in voorkomend geval, het gehoor van de minderjarige alleen plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de minderjarige, de persoon die over hem het ouderlijk gezag, de bijzondere voogdij bepaald door de Belgische wet, of de voogdij krachtens de nationale wet uitoefent, een tolk, de advocaat van de minderjarige en één enkele vertrouwenspersoon.*

*§ 3. Om redenen eigen aan het onderzoek van de aanvraag of om vertrouwelijkheidsredenen, kan de ambtenaar zich verzetten tegen de aanwezigheid van de vertrouwenspersoon op het gehoor van de minderjarige.*

*§ 4. Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag.”*

Artikel 24 van het Handvest bepaalt het volgende:

*“De rechten van het kind:*

*1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*

*2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*

*3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

*“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).”*

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door verzoeker eveneens aangevoerd. Deze bepaling luidt als volgt:

*“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”*

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag het volgende:

*“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General*

Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, § 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, § 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, §§ 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Waar verzoeker wijst op zijn kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure voor internationale bescherming. Ook werd verzoeker op 18 april 2017 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op uitgebreide wijze motiveert dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Pas Pachir in het district Pachir Agam van de provincie Nangarhar.

Zo legde verzoeker gedurende het gehoor op het CGVS uitermate moeizame en allesbehalve doorleefde verklaringen af over zijn leven in Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

*“Volgens uw verklaringen bent u in Afghanistan nooit naar school geweest (gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd waarom u niet naar school mocht gaan, moest u het antwoord evenwel schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.14), wat vragen oproept. U stelde evenmin Koranlessen te hebben gevolgd (gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd hoe u uw tijd in Afghanistan spendeerde als u niet naar school ging, kwam u niet verder dan te stellen dat u bij uw moeder thuis was (gehoorverslag CGVS, p.15). U aangemoedigd verder te vertellen, antwoordde u kort dat het dat was (gehoorverslag CGVS, p.15). U erop wijzend dat het belangrijk is dat u zoveel mogelijk informatie geeft over wat u allemaal deed in uw land, voegde u daar nog aan toe dat jullie thuis cricket speelden en met de knikkers en dat jullie niet naar buiten mochten gaan (gehoorverslag CGVS, p.15). Meer kon u niet vertellen (gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd of u soms ging rondwandelen, of u soms naar de rivier ging enz., antwoordde u dat u niet buiten uw dorp ging (gehoorverslag CGVS, p.15). Daar u verklaarde wel in uw dorp te hebben rondgelopen, gevraagd om uw dorp te beschrijven, antwoordde u dat het een simpel dorp is in de bergen, dat er een kleine moskee is en een markt met de naam Suleiman maar dat u er niet naartoe kon gaan (gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd wat er nog te zien is in uw dorp, antwoordde u met “niets anders” (gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd waarom u niet naar de markt mocht gaan, repliceerde u dat uw moeder zei dat u nergens naartoe mocht gaan, noch naar de moskee, noch naar de bazaar, omdat het er niet veilig was (gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd wat er dan niet veilig was, waarvoor uw moeder bang was, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.16). Uw uitermate moeizame verklaringen over uw leven in uw land en het ontbreken van een concrete uitleg voor uw beweerd gebrek aan bewegingsvrijheid, doen vragen rijzen bij uw bewering steeds in Pachir Agam te hebben gewoond.”*

Verzoeker laat gelden dat hij meerdere malen verklaard heeft dat hij uit schrik voor de taliban thuis opgesloten zat. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat hij, op het CGVS gevraagd wat er niet veilig was en waarvoor zijn moeder bang was, antwoordde dat hij het niet wist, maar dat dat was wat zijn moeder zei (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 24 mei 2017, p. 16). Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Voorts wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op het volgende:

*“U stelde verder dat u uw moeder wel hielp met huishoudelijk werk (gehoorverslag CGVS, p.16). U verklaarde dat u soms de afwas deed, dat u het huis soms schoonmaakte en dat u voor uw jongere broers zorgde (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd waar u water ging halen voor de afwas en de schoonmaak, stelde u dat er dicht bij jullie een huis was waar een waterput met waterpomp was gelegen die jullie gebruikten (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd wie de mensen waren die in het huis woonden waar de waterput is gelegen, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.16). U kon het Commissariaat-generaal evenmin vertellen wie uw burens waren in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd naar eender wel contact dat u had met de dorpsbewoners, moest u toegeven hun namen te zijn vergeten daar het al lang geleden is dat u er nog was (gehoorverslag CGVS, p.16). Zelfs van een jong iemand mag nochtans verwacht worden dat hij/zij iets zou kunnen vertellen over de personen die in zijn/haar dorp woonden. Te meer u volgens uw verklaringen steeds in dat dorp moest blijven (gehoorverslag CGVS, p.11 en p.15).*

*Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat wanneer u tijdens de bespreking van uw vluchtmotieven werd gevraagd hoe de buur heet die uw familie had verteld dat uw vader was ontvoerd door de Islamitische Staat, u nu wel namen kon geven, namelijk A. (...) en F. (...) (gehoorverslag CGVS, p.27). U erop wijzend dat u eerder niet kon vertellen hoe uw burens heetten, repliceerde u dat ze net naast uw huis wonen maar dat u andere namen niet kent (gehoorverslag CGVS, p.27). Gevraagd waarom u deze namen dan niet gaf wanneer eerder werd gevraagd naar uw burens in uw dorp, stelde u dat hun huizen werden platgebrand en dat ze daar niet langer zijn, wat echter geen afdoende uitleg is (gehoorverslag CGVS, p.27). Uw incoherente verklaringen roepen verder vragen op.”*

Waar verzoeker stelt dat hij zelden contact had met de burens en dat er, hoewel hij daar water ging halen, geen enkele vorm van communicatie was, beperkt hij zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt, kan van iemand die beweert steeds in hetzelfde dorp te hebben moeten verblijven wel degelijk worden verwacht dat hij kan vertellen wie zijn burens waren.

Waar verzoeker nog stelt dat F. en A. de collega's van zijn vader waren en dat hij onder geen enkele omstandigheid kon weten dat het om zijn burens ging, wordt er op gewezen dat hij op het CGVS had verklaard dat zijn burens hadden verteld over de ontvoering van zijn vader door Daesh en dat hij, gevraagd hoe deze burens heetten, deze namen gaf (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 24 mei 2017, p. 27). Uit niets blijkt dat verzoeker op het CGVS vertelde dat deze personen de collega's van zijn vader waren en dat hij pas achteraf zou zijn te weten gekomen dat deze collega's ook zijn burens waren. De commissaris-generaal acht verzoekers verklaringen dan ook terecht incoherent waar verzoeker eerder tijdens het gehoor niet kon vertellen wie zijn burens waren en later, gevraagd hoe de buur heet die zijn familie verteld had dat zijn vader ontvoerd was, wel namen kon geven.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat het niet uitgesloten is dat hij een gematigde verstandelijke beperking heeft, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

*“U stelde voorts dat uw vader in Afghanistan samen met vier andere dorpelingen iemand anders zijn velden bewerkte (gehoorverslag CGVS, p.12). U kon het CGVS evenwel niet vertellen met wie uw vader samenwerkte, noch wie de eigenaar is van die gronden (gehoorverslag CGVS, p.12). Voorts gevraagd of uw vader werd betaald voor dat werk, dan wel of hij gewassen kreeg van de eigenaar, moest u het antwoord eveneens schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.14). Daar het werk van uw vader de enige bron van inkomsten zou zijn geweest voor uw gezin (gehoorverslag CGVS, p.14), mag nochtans verwacht worden dat u als oudste zoon zou weten of uw vader al dan niet gewassen mee naar huis bracht en of hij ze zelf verkocht. Uw onwetendheid hierover zet verder vraagtekens bij uw levensomstandigheden en verblijfplaats(en) voor uw aankomst in België.”*

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende op:

*“U noemde een aantal namen van naburige dorpen, met name Ghondi Khail, Azal Khail, Tangi Khola en Kata Khail (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd hoe u deze dorpen kent, antwoordde u dat uw ouders deze namen hebben vernoemd en dat u één keer naar het districtscentrum van Pachir Agam bent geweest samen met uw vader om uw taskara te gaan halen toen u een jaar of twaalf was (gehoorverslag CGVS, p.16-17). Gevraagd wat u zich nog herinnert van de tocht van uw dorp naar het districtscentrum dat volgens uw verklaringen in Banda Khail is gelegen, repliceerde u dat u zich niet veel herinnert om vervolgens een hele resem aan plaatsnamen te geven: “Zerai Baba schrijn, verharde weg, Ghondi Khail, begraafplaats, kliniek, Musa Khail, school, Changar, Mogholkhel, moskee, Suleiman markt, Kata Khail brug en dorp, Pachir Haji Sahib schrijn, Agam brug en dan het districtscentrum van Pachir Agam (gehoorverslag CGVS, p.17). Dat u zoveel moeite had om over uw dorp en het leven in uw dorp te vertellen maar dat u wel zonder aarzeling een gedetailleerde beschrijving gaf van een weg die u slechts één keer zou hebben gevolgd, wijst op het ingestudeerd karakter ervan, te meer daar u verschillende andere omliggende dorpen niet kende. Zo heeft u nog nooit gehoord van de plaats Mari Kala (gehoorverslag CGVS, p.18-19), nochtans een dorp dat op de weg van uw dorp naar het districtscentrum is gelegen. Sra Kala omschreef u als een dorp dicht bij Kata Khail in het districtscentrum (gehoorverslag CGVS, p.19). Het dorp is inderdaad dicht bij het districtscentrum gelegen maar ligt relatief ver van Kata Khail. Gevraagd of u dat dorp ooit bent gepasseerd, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd wat de mensen zeiden over Sra Kala, stelde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.19). Van de naburige dorpen Bar Bara, Shaikhan en Qalandarkhel bleek u nog nooit te hebben gehoord (gehoorverslag CGVS, p.19). Over Payendakhel kon u enkel zeggen dat het een dorp is in Pachir Agam en dat u denkt dat het ver van uw dorp is gelegen (gehoorverslag CGVS, p.19). Payendakhel ligt evenwel vlak bij Pachir. Het dorp Zamerkhel dat u zou moeten passeren om naar het districtscentrum te gaan, kon u evenmin situeren (gehoorverslag CGVS, p.19). Van het district Deh Bala dat een grens deelt met Pachir Agam, bleek u ook nog nooit te hebben gehoord (gehoorverslag CGVS, p.29). Het Commissariaat-generaal is zich bewust van uw jonge leeftijd maar het roept vragen op dat deze plaatsnamen niet eens een belletje doen rinkelen bij u.”*

Verzoeker herhaalt dat hij maar één keer buiten zijn dorp is geweest en dat hij dan ook enorm onder de indruk was van wat hij zag en meent dat het maar logisch is dat hij het districtscentrum gedetailleerd kan beschrijven, aangezien hij daar ook is geweest. De Raad acht het evenwel vreemd dat verzoeker zonder aarzeling een gedetailleerde beschrijving kon geven van de weg naar het districtscentrum die hij slechts één keer zou hebben gevolgd, terwijl hij zoveel moeite had om over zijn dorp en het dagelijkse leven in zijn dorp te vertellen en verschillende andere omliggende dorpen niet kende. Dat verzoeker niet over radio of televisie beschikte en niet kan lezen of schrijven, doet hieraan geen afbreuk. Men hoeft immers niet te kunnen lezen of schrijven of over radio of televisie te beschikken om de omliggende dorpen te kennen of te kunnen vertellen over (het leven in) zijn dorp. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, kan zelfs van een minderjarige die geen interesse heeft in politiek worden verwacht dat de plaatsnamen van verschillende omliggende dorpen minstens een belletje doen rinkelen, *quod non in casu*. Gelet op al het voorgaande komt de gedetailleerde beschrijving van de weg van zijn dorp naar het districtscentrum die hij op het CGVS kon geven, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift stelt, wel degelijk ingestudeerd over. Dat verzoeker de naburige dorpen niet heeft ingestudeerd, doet hieraan geen afbreuk.

Tevens kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

*“Verder kon u het CGVS niets vertellen over de laatste verkiezingen in Afghanistan. U kon niet aangeven voor wie de mensen toen konden gaan stemmen (gehoorverslag CGVS, p.24). U stelde enkel dat er geen verkiezingen werden georganiseerd waar u woonde (gehoorverslag CGVS, p.24). Er mag nochtans verwacht worden dat u op zijn minst iets zou hebben opgevangen over de laatste presidentsverkiezingen in uw land.”*

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Bovendien legde verzoeker gebrekkige verklaringen af over de aanwezigheid van Islamitische Staat (IS) in zijn herkomstregio:

*“Zo verklaarde u dat de Islamitische Staat huizen in uw dorp en in andere dorpen in Pachir Agam in brand heeft gestoken maar u kon geenszins vertellen wiens huizen dan wel werden afgebrand*

*(gehoorverslag CGVS, p.22). U stelde tevens dat degenen die volwassen zonen hadden, hun zonen moesten afgeven (gehoorverslag CGVS, p.22). Maar gevraagd of jongens van uw dorp werden gerekruteerd, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.22). Voorts gevraagd wat de mensen in uw dorp deden toen de Islamitische Staat kwam, repliceerde u dat de mensen de dood accepteerden, dat hun huizen in brand werden gestoken en dat ze werden meegenomen (gehoorverslag CGVS, p.22). Gevraagd of er ook dorpelingen wegvluchtten net als u, stelde u dat velen vertrokken maar gaf u aan niet te weten wie (gehoorverslag CGVS, p.22), wat opnieuw vragen oproept. Voorts gevraagd of er in Pachir Agam werd gevochten tegen de Islamitische Staat, moest u toegeven het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.23). Meer specifiek gevraagd naar de relatie tussen de taliban en IS, kwam u opnieuw niet verder dan aan te geven het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.23). Nochtans blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat er al sinds midden 2015 in uw district werd gevochten tussen beide groeperingen.”*

Verzoeker wijst wederom op zijn intelligentieniveau en op zijn verklaring dat hij steeds binnenbleef en uitgesloten was van de buitenwereld. Deze verklaringen komen evenwel niet overeen met het feit dat hij weet dat zijn dorp en andere dorpen in zijn district door IS in brand werden gestoken, dat hij weet dat de mensen hun volwassen zonen moesten afgeven, dat de mensen in zijn dorp de dood accepteerden en dat er dorpelingen net als hem wegvluchtten (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 24 mei 2017, p. 22). Van iemand die zulke zaken weet, kan ook worden verwacht dat hij daarover meer concrete gegevens kan aanbrengen, en dit ongeacht diens intelligentieniveau.

Verzoeker laat verder het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid: *“Volgens uw verklaringen werden er samen met uw vader nog andere dorpelingen ontvoerd door de Islamitische Staat (gehoorverslag CGVS, p.6-7). Gevraagd hoe de dorpelingen die ook werden meegenomen door de groepering heten, moest u het antwoord evenwel schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.7 en p.21-22). Gevraagd of u heeft gehoord dat dorpelingen zeiden dat hun man, zoon, vader, broer, zus werden ontvoerd, antwoordde u positief maar concrete voorbeelden kon u niet geven (gehoorverslag CGVS, p.7). U stelde dat u hen niet kende (gehoorverslag CGVS, p.7), wat evenwel mag verbazen daar het volgens uw verklaringen ging om mensen uit uw eigen dorp (gehoorverslag CGVS, p.7). U hierop wijzend, repliceerde u dat u hun namen bent vergeten (gehoorverslag CGVS, p.7). Als verschillende dorpelingen daadwerkelijk werden ontvoerd, mag nochtans worden verwacht dat u daar spontaan over zou kunnen vertellen. Uw gebrekkige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”*

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker wijst op twijfels over zijn intelligentie, wordt er op gewezen dat hij zijn beperkte intelligentie op geen enkel moment staft met enig nuttig bewijsstuk. Uit niets blijkt dat het cognitief geheugen van verzoeker is aangetast en dat hij niet in staat is coherente en consistente verklaringen af te leggen of niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure. Zo verzoekers voogd en advocaat zich vragen stellen over verzoekers intelligentie, kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk een beperkte intelligentie heeft, laat staan dat zijn intelligentie hem zou beletten om eenvoudige vragen over zijn geboortedorp en -regio te beantwoorden. Dit blijkt noch uit de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch uit het gehoorverslag van het CGVS. Hieruit blijkt dat het gehoor op normale wijze heeft plaatsgevonden. Bovendien is de Raad van oordeel dat zelfs van iemand met een beperkt intelligentieniveau kan worden verwacht dat hij doorleefd kan vertellen over (onder meer) zijn dagelijkse bezigheden in zijn dorp van herkomst, personen uit zijn dorp en de veiligheidssituatie in zijn dorp van herkomst. De vragen die verzoeker werden gesteld hadden betrekking op elementen uit zijn persoonlijke leefwereld. Ten slotte blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoeker op het CGVS eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld en dat verzoeker kennelijk ook de logica en de inhoud van de vragen begreep.

De voorgaande motieven volstaan dan ook om te concluderen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk afkomstig is uit het dorp Pas Pachir, in het district Pachir Agam van de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde regio van herkomst in Afghanistan en zijn gebrekkige verklaringen over de komst van IS in zijn herkomstregio, kan er evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verdwijning van zijn vader niet in twijfel wordt getrokken.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 20, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande als volgt:

*"Wat betreft uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader, dient er nog opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen. Dezelfde opmerking geldt voor de brief van de dorpsouderen. Hier dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat u tijdens het gehoor niet kon vertellen wat voor een document het betreft (gehoorverslag CGVS, p.4 en p.18). Het was uw voogd die erop moest wijzen dat de tolk had verteld dat het om een brief van de dorpsouderen gaat (gehoorverslag CGVS, p.18). Er mag nochtans verwacht worden dat u zelf zou kunnen vertellen wat voor een documenten u neerlegt. Uw gebrek aan interesse ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielsrelaas."*

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

#### 2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het dorp Pas Pachir, in het district Pachir Agam, gelegen in de provincie Nangarhar, en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielsrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Pas Pachir, in het district Pachir Agam van de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.



2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of van “*de leidende beginselen van UNHCR*”.

2.3.8. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt verzoeker geen schending aannemelijk van artikel 24.2 van het Handvest, van artikel 22*bis* van de Grondwet en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Evenmin wordt een schending aannemelijk gemaakt van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Uit hetgeen voorafgaat, alsook uit de stukken van het administratief dossier, blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoeker betreffen, in het bijzonder met zijn minderjarigheid zoals bepaald door artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Voor het overige laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze hij artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht.

2.3.9. In zoverre verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN